

Univerzita Karlova Praha, Pedagogická fakulta, Katedra výtvarné výchovy

Vyjádření vedoucího závěrečné práce

Vedoucí závěrečné práce: doc. PhDr. Marie Fulková, Ph.D.

Oponent závěrečné práce: Mgr. Magdalena Novotná, Ph.D.

Autor závěrečné práce: Martina Kotýnková

Obor: Učitelství pro 1. stupeň základní školy

Akademický rok: 2019/2020

Název práce: Edukace v regionální galerii a muzeu jako součást vzdělávání žáků na prvním stupni základní školy

Obsah a cíl práce

Práce Martiny Kotýnkové se tematicky zaměřuje na reflexi možností galerijního a muzejního vzdělávání v praxi výtvarné výchovy a vzdělávání na 1. stupni základní školy. Téma navazuje na dlouhodobou linii galerijní edukace rozvíjené katedrou výtvarné výchovy a klade si z cíl sledovat aktuální dění v oblasti kulturního vzdělávání a potřeby praxe v měnících se podmínkách vzdělávání. Ideálem bylo navázání nového typu spolupráce mezi školou a regionálními kulturními institucemi a zavedení návštěv galerie/či muzea do pravidelné praxe výuky na 1.stupni ZŠ. Když jsme s autorkou práce ladily svoje představy o cílech, obsahu a metodách výzkumu, netušila ani jedna z nás, jak zásadně se „podmínky vzdělávání“ skutečně promění a jak radikální tyto změny budou. Období epidemie SARS CoV 19 si vynutilo několik zásadních změn oproti původnímu záměru: Plán práce počítal s terénním výzkumem akčního charakteru v prostředí galerie, s vytvořením výzkumné skupiny z participantek projektu, s propojením kulturní a školní instituce, s aktivní účastí dětí, kurátorek výstav a s navázáním trvale udržitelného edukačního mostu mezi galerií a školou a se stanovením několika doporučení k rozvoji kulturního vzdělávání v regionu.

Přípravné práce – navázání komunikace a ustavení spolupracujícího týmu mezi galerií a školou – probíhaly uspokojivě, po uzávěře institucí a přechodu na online výuku však bylo nutno zásadně redukovat cíle a přizpůsobit jim i způsob řešení. Zda se redukce nedotkla obsahu práce příliš, ponechávám na posouzení oponenta práce; jako vedoucí práce však oceňuji to, že diplomantka vytrvale hledala řešení a pokoušela se adaptovat původní záměry na radikální změnu podmínek. Je faktem, že některé z navrhovaných změn se nepodařilo realizovat – dílem proto, že navrhovaná online participace rodinných příslušníků dětí zůstala nevyšlyšena, dílem proto, že jedna z plánovaných výstav nebyla vůbec realizována.

Teoretická část zpracovává dosavadní poznatky o vazbách galerijní a muzejní edukace na kurikulární dokumenty základních škol a certifikované metodiky galerijní/ muzejní edukace. Přesto se podařilo reflektovat tzv. třífázový edukační model a v práci je rovněž dodržen metodologický rámec diskursivního chápání funkcí umění ve společnosti a ve vzdělávání,

Univerzita Karlova Praha, Pedagogická fakulta, Katedra výtvarné výchovy

s vazbou na konstruktivistické přístupy ve výuce. **Část výzkumná** (praktická část terénního výzkumu) však bohužel utrpěla nejvíce a některé plánované etapy nebylo možno dokončit, nepodařilo se bohužel ani popsat změněné podmínky výuky a charakter přechodu na distanční výuku. Zde vidím určité slabiny a nárok na studium problematiky do budoucna – distanční výuka kreativních předmětů se stane výzkumnou kapitolou sama o sobě a tato práce, bude-li uspokojivě obhájena, by mohla posloužit jako určitý zdroj evidence toho, co lze ve výuce v nepříznivých podmínkách adaptovat, jak jinak zadávat např. interpretační úlohy a z nich vyvozovat kreativní rozvedení, jak vést (či nevést) reflektivní dialog, co naopak v distanční výuce může fungovat, proč a za jakých podmínek.

Toho si je autorka vědoma a na straně 68 a dále se věnuje pokusu o uchopení výukové situace za použití školní komunikační platformy Bakalář, e-mailové a telefonní komunikace a uvádí v plném znění její transkripty a dětské výtvarné práce provedené v domácím prostředí. Cením, že autorka také experimentálně změnila svoji pozici a při zadávání úlohy k redukované edukaci Máchův Máj sama sebe postavila do pozice žáka/tvůrce výpovědi a toto zadání i svoje problémy při tvorbě reflektovala (problémy s médiem akvarelu).

V Závěru konstatuje Martina Kotýnková přetrvávající problémy kulturního vzdělávání ve společnosti a navrhuje změnu perspektivy, pokud se nepodaří dosáhnout vytyčeného cíle – cílem se stává cesta a vytrvalost, kterou diplomantka po celou dobu prokazovala.

Práci doporučuji k obhajobě a doporučuji, aby se autorka soustředila vyváženě na ty momenty práce, které reprezentují právě tuto cestu

V Praze 2. 9. 2020

doc. PhDr. Marie Fulková, Ph.D.